

Sygn. akt IV P 1167/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 kwietnia 2017 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Werocy

Ławnicy: Urszula Piotrowska, Danuta Szczęśniak

Protokolant: Monika Kałużna

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 kwietnia 2017 r. we W.

sprawy z powództwa A. B.

przeciwko Starostwu Powiatowemu w W.

o przywrócenie do pracy

I. powództwo oddała;

II. nie obciąża powódki kosztami zastępstwa procesowego na rzecz strony pozwanej;

III. ustala, że nieuiszczone koszty sądowe w zakresie opłaty sądowej od pozwu obciążają Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 07.11.2014r. (data prezentaty biura podawczego), sprecyzowanym w piśmie procesowym z dnia 01.12.2014r., a skierowanym przeciwko stronie pozwanej Starostwu Powiatowemu w W., powódka A. B. domagała się przywrócenia jej do pracy u strony pozwanej.

Wraz z pozwem wniosła o zwolnienie od kosztów postępowania.

W uzasadnieniu żądania pozwu podała, że pracodawca rozwiązał z nią umowę o pracę na podstawie art. 53 § 1 pkt 2 k.p. wskazując jako przyczynę niezdolność do pracy wskutek choroby podczas, gdy wskazana przyczyna nie może być podstawą rozwiązania umowy

o pracę na podstawie powołanego przepisu. Wskazała, że na początku maja 2012 roku zaczęły się jej problemy zdrowotne i dalej, że w okresie od dnia 22.01.2014r. przebywała na zasiłku chorobowym a od dnia 11.02.2014r. w szpitalu, po wyjściu z którego lekarz nie dopuścił jej do pracy wystawiając systematycznie zwolnienia lekarskie na okres do dnia 16.06.2014r. Podała, że w dniu 10.06.2014r. uczestniczyła w wypadku drogowym, w którym doznała urazu górnej części kręgosłupa a w związku z którym to wypadkiem była niezdolna do pracy, przy czym okres zasiłkowy zakończył się z dniem 25.07.2014r. Podniosła dalej, że w związku

z zakończeniem okresu zasiłkowego złożyła w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych wnioski o przyznanie świadczenia rehabilitacyjnego, jednak w/w świadczenie nie zostało jej przyznane zaś komisja lekarska uznała, że przysługuje jej prawo do zasiłku chorobowego, gdyż minęły 2 miesiące od zakończenia poprzedniego zwolnienia chorobowego. Wskazała dalej, że na zwolnieniu lekarskim w związku z wypadkiem drogowym przebywała do dnia 21.10.2014r., zaś na dzień 22.10.2014r. miała ustalony termin hospitalizacji celem usunięcia migdałków podniebiennych, który to zabieg był konieczny celem dalszej diagnostyki

w kierunku choroby tkanki łącznej. Podała, że po wyjściu ze szpitala udała się do zakładu pracy celem dostarczenia zwolnienia lekarskiego wystawionego na okres od 22.10.2014r. do 07.11.2014r., które to zwolnienie złożyła pracodawcy, jednak pracodawca wręczył jej oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę. Powódka podkreśliła, że nadal jest niezdolna do pracy i podlega diagnostyce a jednocześnie zarzuciła, że czuje się pokrzywdzona decyzją o rozwiązaniu umowy o pracę, gdyż w zakładzie przepracowała 16 lat wzorowo wykonując swoje obowiązki, wszystkie nieobecności miała usprawiedliwione i nie zwalniała się z pracy z błahych powodów, zaś sytuacja uległa zmianie dopiero, gdy dowiedziała się o swojej chorobie na początku maja 2012 roku.

Strona pozwana w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki na jej rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Przyznając fakt zatrudnienia powódki w Urzędzie Rejonowym w W. a od dnia 01.01.1999r. w Starostwie Powiatowym w W. w okresie od dnia 06.04.1998r. do dnia 31.10.2014r. podkreśliła, że w 2012 roku stan zdrowia powódki uległ pogorszeniu, zaś powódka zaczęła często przebywać na zwolnieniach lekarskich. Podała, że już w 2013 roku powódka wykorzystwała przysługujący jej okres w wymiarze 182 dni zasiłku chorobowego jednak z uwagi na jej staż pracy i przysługującą w tym okresie nagrodę jubileuszową nie podjęła decyzji o rozwiązaniu z powódką umowy o pracę. Wskazała, że w 2014 roku powódka, począwszy od dnia 22.01.2014r. przebywała nieprzerwanie na zwolnieniu lekarskim i tym samym ponownie wyczerpała 182 dni zasiłku chorobowego. Podkreśliła, że w odpowiedzi na skierowane przez nią zapytanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych pismem z dnia 08.08.2014r. poinformował, że okres zasiłkowy powódki winien być liczony od dnia 22.01.2014r. i dalej, że decyzją z dnia 20.10.2014r. organ rentowy odmówił powódce prawa do świadczenia rehabilitacyjnego. Wskazując na powyższe strona pozwana zarzuciła, że z uwagi na powyższe, tj. wobec wyczerpania przez powódkę okresu 182 dni zwolnienia lekarskiego i nie przyznania powódce świadczenia rehabilitacyjnego podjęła decyzję o rozwiązaniu z powódką umowy o pracę.

Postanowieniem z dnia 12.12.2014r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu, IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił wniosek powódki o zwolnienie od kosztów sądowych.

Postanowieniem z dnia 23.02.2015r. tut. Sąd zawiesił postępowanie w sprawie, na podstawie art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c., z uwagi na postępowanie toczące się przed Sądem Rejonowym dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu, IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie sygn. akt IV U 786/14.

Postanowieniem z dnia 25.09.2015r. tut. Sąd podjął zawieszone postępowanie.

Postanowieniem z dnia 09.06.2016r. tut. Sąd zawiesił postępowanie w sprawie, na podstawie art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c., z uwagi na postępowanie toczące się przed Sądem Rejonowym dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu, IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie sygn. akt IV U 737/15.

Postanowieniem z dnia 01.03.2017r. tut. Sąd podjął zawieszone postępowanie.

Sąd ustalił stan faktyczny:

Powódka A. B. była zatrudniona w Urzędzie Rejonowym w W. początkowo na podstawie umowy o pracę zawartej w dniu 06.04.1998r. na czas określony od dnia 06.04.1998r. do dnia 31.05.1998r., w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku pracownika obsługi-sprzątaczkki, a następnie na podstawie umowy o pracę zawartej w dniu 01.06.1998r. na czas nieokreślony, począwszy od dnia 01.06.1998r., w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku pracownika obsługi-sprzątaczkki.

Z dniem 01.01.1999r. powódka, na podstawie art. 57 ust. 2 ustawy z dnia 13.10.1998r. – przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną (Dz. U z 1998r., Nr 133, poz. 872), stała się pracownikiem Starostwa Powiatowego w W..

Z dniem 01.05.1999r. strona pozwana zaproponowała powódce zatrudnienie na stanowisku sprzątaczk w Oddziale Administracyjno-Gospodarczym Starostwa Powiatowego w W., które to warunki powódka przyjęła.

Dowód: - umowa o pracę z dnia 06.04.1998r., w aktach osobowych powódki

- umowa o pracę z dnia 01.06.1998r., w aktach osobowych powódki

- zawiadomienie z dnia 10.11.1998r., w aktach osobowych powódki

- pismo z dnia 19.05.1999r., w aktach osobowych powódki

Do obowiązków powódki, na zajmowanym stanowisku, należało w szczególności sprząkanie z utrzymaniem w stałej czystości, mycie okien we wszystkich pomieszczeniach biurowych i ciągach komunikacyjnych znajdujących się:

- na I piętrze budynku starostwa, tj. sali konferencyjnej, kancelarii łącznie z przylegającym balkonem, pokoju starosty z przylegającym pomieszczeniem socjalnym, pokoju wicestarosty, Wydziału Organizacyjnego, Wydziału (...), (...), korytarza i toalety, klatki schodowej z I piętra do wysokości II piętra, pokoju socjalnego, oraz
- na II piętrze budynku starostwa, tj. pokoju skarbnika, Wydziału (...) i (...), pokoju informatyka, palarni i korytarza na całej długości pomiędzy w/w pokojami.

Dowód: - zakres czynności, uprawnień i odpowiedzialności, w aktach osobowych powódki

W 2012 roku powódka z uwagi na stan zdrowia była niezdolna do pracy w okresie od dnia 07.05.2012r. do dnia 14.05.2012r., od dnia 05.06.2012r. do dnia 11.06.2012r. i od dnia 15.06.2012r. do dnia 05.12.2012r.

W okresie od dnia 04.02.2013r. do dnia 04.08.2013r. powódka była niezdolna do pracy a następnie, tj. na okres od dnia 05.08.2013r. do dnia 02.11.2013r. miała przyznane prawo do świadczenia rehabilitacyjnego.

Od dnia 22.01.2014r. powódka ponownie przebywała na zwolnieniu lekarskim, przy czym w dniu 25.07.2014r. wykorzystała 182 dni okresu zasiłkowego.

Dowód: - pismo ZUS z dnia 08.08.2014r., k. 23

- pismo ZUS z dnia 14.01.2015r., k. 168

- decyzja ZUS z dnia 05.11.2013r., k. 114-115

- decyzja ZUS z dnia 16.01.2014r., k. 116

- decyzja ZUS z dnia 06.09.2013r., k. 118

- roczne karty ewidencji obecności w pracy, k. 146-148

- zaświadczenia (...), k. 149-164

- pismo pozwanej z dnia 14.01.2015r., k. 165

- zestawienie zaświadczeń wybranego ubezpieczonego z dnia 15.01.2015r., k. 169

- przesłuchanie powódki, k. 176-177

W dniu 25.08.2014r. powódka złożyła w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. wniosek o przyznanie prawa do świadczenia rehabilitacyjnego.

Decyzją z dnia 20.10.2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. odmówił powódce prawa do świadczenia rehabilitacyjnego.

Od decyzji organu rentowego z dnia 20.10.2014r. powódka wniosła odwołanie.

Sprawa z odwołania powódki od w/w decyzji przekazana została do rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu, Wydział IV Pracy i (...) i zarejestrowana pod sygn. akt IV U 786/14.

Wyrokiem z dnia 15.06.2015r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu, Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych odwołanie powódki (ubezpieczonej) oddalił. Powyższy wyrok, wobec braku zaskarżenia, uprawomocnił się.

Dowód: - pismo ZUS z dnia 14.01.2015r., k. 168

- decyzja ZUS z dnia 20.10.2014r., k. 31

- przesłuchanie powódki, k. 176-177

- odwołanie, decyzja ZUS z dnia 20.10.2014r., odpowiedź na odwołanie, wyrok Sądu Rejonowego z

dnia 15.06.2015r., w aktach sprawy tut. Sądu sygn. akt IV U 786/14

Pismem z dnia 27.10.2014r., doręczonym powódce w dniu 31.10.2014r., strona pozwana rozwiązała umowę o pracę zawartą z powódką w dniu 01.06.1998r., bez zachowania okresu wypowiedzenia, z powodu niezdolności powódki do pracy wskutek choroby

i wyczerpania okresu pobierania wynagrodzenia i zasiłku z tytułu choroby, wskazując jednocześnie, że łączny okres pobierania wynagrodzenia i zasiłku z tytułu choroby przekroczył w dniu 25.07.2014r. – 182 dni, zaś komisja lekarska ZUS decyzją z dnia 20.10.2014r. odmówiła przyznania powódce świadczenia rehabilitacyjnego.

Jako podstawę prawną rozwiązania umowy o pracę strona pozwana podała art. 53 § 1 pkt 2 k.p.

Jednocześnie w treści oświadczenia strona pozwana zawarła pouczenie o przysługującym powódce prawie i terminie wniesienia odwołania do sądu pracy.

Dowód: - oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę wraz z potwierdzeniem odbioru, w aktach osobowych

powódki

- przesłuchanie powódki, k. 176-177

Decyzją z dnia 16.09.2015r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. odmówił powódce (ubezpieczonej) prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 26.07.2014r. do dnia 31.10.2014r. wskazując w uzasadnieniu decyzji, iż w okresie od dnia 22.01.2014r. do dnia 16.06.2014r. i od dnia 20.06.2014r. do dnia 25.07.2014r. powódka wykorzystała pełny okres zasiłkowy w wymiarze 182 dni jak również, że lekarz orzecznik uznał, iż brak jest podstaw do otwarcia nowego okresu zasiłkowego od dnia 20.06.2014r., gdyż jednostka chorobowa z powodu której orzeciono niezdolność do pracy od 20.06.2014r. wystąpiła w okresie wcześniejszej niezdolności do pracy trwającej do 16.06.2014r. tj. w związku z urazem z dnia 10.06.2014r.

Od decyzji organu rentowego z dnia 16.09.2015r. powódka wniosła odwołanie.

Sprawa z odwołania powódki od w/w decyzji przekazana została do rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu, Wydział IV Pracy i (...) i zarejestrowana pod sygn. akt IV U 737/15.

Wyrokiem z dnia 01.08.2016r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu, Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych odwołanie powódki (ubezpieczonej) oddalił.

Wyrokiem z dnia 10.11.2016r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu VIII Wydział Pracy i (...), po rozpoznaniu apelacji powódki od wyroku Sądu Rejonowego z dnia 01.08.2016r., apelację oddalił.

Powyższy wyrok uprawomocnił się.

Dowód: - odwołanie, decyzja ZUS z dnia 16.09.2015r., odpowiedź na odwołanie, wyrok Sądu Rejonowego z dnia 01.08.2016r., wyrok Sądu Okręgowego z dnia 10.11.2016r.; w aktach sprawy tut. Sądu sygn. akt IV U 737/15

W wyniku badania przeprowadzonego w dniu 23.07.2014r. lekarz medycyny – specjalista chirurg stwierdził niezdolność powódki do pracy w okresie od dnia 24.07.2014r. do dnia 01.08.2014r. Powyższe zaświadczenie powódka złożyła pracodawcy.

W okresie od dnia 26.07.2014r. do dnia 31.10.2014r. powódka była nieobecna w pracy, przy czym nieobecność powódki uznana została przez pracodawcę za nieobecność usprawiedliwioną niepłatną.

Na okres od dnia 02.08.2014r. do dnia 07.11.2014r. i od dnia 10.11.2014r. do dnia 21.01.2015r. powódka otrzymała zaświadczenia lekarskie stwierdzające jej niezdolność do pracy.

Dowód: - zaświadczenie (...) z dnia 23.07.2014r., k. 149

- świadectwo pracy z dnia 31.10.2014r., w aktach osobowych powódki.

- roczne karty ewidencji obecności w pracy, k. 146-148

- pismo ZUS z dnia 14.01.2015r., k. 168

- zestawienie zaświadczeń wybranego ubezpieczonego z dnia 15.01.2015r., k. 169

Średnie jednomiesięczne wynagrodzenie powódki liczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosi 1.733,30 zł brutto, tj. 1.274,08zł netto.

Dowód: - pismo pozwanej z dnia 14.01.2015r., k. 165

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W toku niniejszego postępowania powódka domagała się przywrócenia do pracy u strony pozwanej kwestionując zasadność i prawidłowość dokonanego rozwiązania umowy o pracę.

Tak sformułowane żądanie powódki znajdowało oparcie w treści regulacji przepisu art. 56 § 1 k.p., zgodnie z którym pracownikowi, z którym rozwiązano umowę o pracę bez wypowiedzenia z naruszeniem przepisów o rozwiązywaniu umów o pracę w tym trybie, przysługuje roszczenie o przywrócenie do pracy albo o odszkodowanie.

Dokonując ustaleń stanu faktycznego w niniejszej sprawie Sąd oparł się na dowodach z dokumentów w tym na dokumentacji zawartej w aktach osobowych powódki, pismach ZUS z dnia: 08.08.2014r., 14.01.2015r., 05.11.2013r., 16.01.2014r., 06.09.2013r., rocznych kartach ewidencji obecności w pracy, zaświadczeniach (...), piśmie pozwanej z dnia 14.01.2015r., zestawieniu zaświadczeń wybranego ubezpieczonego z dnia 15.01.2015r., decyzji ZUS z dnia 20.10.2014r., dokumentacji zawartej w aktach sprawy tut. Sądu sygn. akt IV U 786/14 (odwołanie, decyzja ZUS z dnia 20.10.2014r., odpowiedź na odwołanie, wyrok Sądu Rejonowego z dnia 15.06.2015r.), dokumentacji zawartej w aktach sprawy tut. Sądu sygn. akt IV U 737/15 (odwołanie, decyzja ZUS z dnia 16.09.2015r., odpowiedź na odwołanie, wyrok Sądu Rejonowego z dnia 01.08.2016r., wyrok Sądu Okręgowego z dnia 10.11.2016r.) bowiem żadna ze stron postępowania skutecznie nie podważyła ich prawdziwości i wiarygodności a także na dowodzie z przesłuchania powódki, której zeznania były spójne a przy tym korespondowały z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

Jak wynika z przeprowadzonych w sprawie ustaleń faktycznych strona pozwana, pismem z dnia 27.10.2014r., doręczonym powódce w dniu 31.10.2014r., rozwiązała zawartą z powódką umowę o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia oznaczając w treści oświadczenia jako przyczynę rozwiązania umowy niezdolność powódki do pracy wskutek choroby i wyczerpanie okresu pobierania wynagrodzenia i zasiłku z tytułu choroby, wskazując jednocześnie, że łączny okres pobierania wynagrodzenia i zasiłku z tytułu choroby przekroczył w dniu 25.07.2014r. – 182 dni, zaś komisja lekarska ZUS decyzją z dnia 20.10.2014r. odmówiła przyznania powódce świadczenia rehabilitacyjnego. Wprawdzie w treści dokumentu strona pozwana nieprawidłowo jako podstawę prawną rozwiązania umowy o pracę podała art. 53 § 1 pkt 2 k.p. jednak nie budzi wątpliwości Sądu, iż tak oznaczona i skonkretyzowana przyczyna rozwiązania z powódką umowy o pracę winna być odniesiona do treści regulacji przepisu art. 53 § 1 pkt 1b k.p.

Co istotniejsze, w ocenie Sądu, błędnie oznaczona podstawa prawna rozwiązania z powódką umowy o pracę nie może uzasadniać przyjęcia wadliwości dokonanego z powódką rozwiązania stosunku pracy, gdyż dla oceny zasadności dokonanego rozwiązania umowy o pracę istotna jest oznaczona przyczyna rozwiązania stosunku pracy zaś ta została prawidłowo oznaczona i skonkretyzowana przez stronę pozwaną w treści pisemnego oświadczenia o rozwiązaniu z powódką umowy o pracę.

Zgodnie z treścią art. 53 § 1 pkt 1b k.p. pracodawca może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia jeżeli niezdolność pracownika do pracy wskutek choroby trwa dłużej niż łączny okres pobierania z tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku oraz pobierania świadczenia rehabilitacyjnego przez pierwsze 3 miesiące – gdy pracownik był zatrudniony u danego pracodawcy co najmniej 6 miesięcy lub jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana wypadkiem przy pracy albo chorobą zawodową.

Pozwany pracodawca w piśmie z dnia 27.10.2014r. wskazał, że rozwiązuje z powódką bez zachowania okresu wypowiedzenia umowę o pracę z powodu niezdolności powódki do pracy na skutek choroby i wyczerpania okresu pobierania wynagrodzenia i zasiłku z tytułu choroby, wskazując jednocześnie, że łączny okres pobierania wynagrodzenia i zasiłku z tytułu choroby przekroczył w dniu 25.07.2014r. – 182 dni, zaś komisja lekarska ZUS decyzją z dnia 20.10.2014r. odmówiła przyznania powódce świadczenia rehabilitacyjnego.

Nie budzi zatem wątpliwości, że przyczyną rozwiązania z powódką umowy o pracę była niezdolność powódki do pracy trwająca dłużej niż łączny okres pobierania z tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku chorobowego.

Bezsprzecznym zatem było, iż wyłączną podstawą rozwiązania z powódką umowy o pracę bez wypowiedzenia z przyczyn niezawinionych przez pracownika na podstawie przepisu art. 53 § 1 pkt 1b k.p. było długotrwałe zwolnienie lekarskie powódki.

Z powołanego przepisu wynika, że w okresie pobierania wynagrodzenia, a następnie zasiłku chorobowego oraz świadczenia rehabilitacyjnego przez pierwsze 3 miesiące z tytułu niezdolności do pracy z powodu choroby, pracownik jest chroniony przed rozwiązaniem

z nim umowy. Pracodawca nie może w tym okresie ani wypowiedzieć pracownikowi umowy o pracę (art. 41 k.p.) ani rozwiązać umowy bez wypowiedzenia w trybie art. 53 § 1 k.p. Ochrona ta ma charakter bezwzględny. Decyzje określające okres pobierania zasiłku chorobowego, a następnie świadczenia rehabilitacyjnego są dla pracodawcy wiążące

i wymienione w nich okresy są okresami ochronnymi, w których pracodawca nie może rozwiązać umowy z pracownikiem. Rozwiązanie umowy o pracę może nastąpić dopiero po zaprzestaniu pobierania zasiłku chorobowego – jeżeli pracownikowi nie przyznano prawa do świadczenia rehabilitacyjnego, ewentualnie również świadczenia rehabilitacyjnego przez pierwsze 3 miesiące - jeżeli pracownikowi przyznane zostało prawo do świadczenia rehabilitacyjnego.

Przyczyną podjęcia decyzji o rozwiązaniu umowy o pracę nie może być przy tym jedynie fakt upływu określonych terminów pobierania wynagrodzenia za pracę z powodu niezdolności do niej, a następnie zasiłku chorobowego i świadczenia rehabilitacyjnego, ale również musi być spełnione to, aby niezdolność do pracy trwała dłużej niż wymienione okresy. Tak więc decyzja pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę ze względu na sam upływ tych terminów będzie naruszała zasady zawarte w art. 53 k.p., prawidłowe będzie natomiast rozwiązanie umowy o pracę w sytuacji dalszej niezdolności pracownika do pracy mimo wyczerpania omawianych okresów.

Potwierdza to także treść art. 53 § 3 k.p., zgodnie z którym rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia nie może nastąpić po stawieniu się pracownika do pracy w związku z ustaniem przyczyny nieobecności.

Reasumując, aby można było rozwiązać umowę o pracę w trybie art. 53 k.p. powinny zostać spełnione dwie przesłanki: musi upłynąć wskazany okres ochrony, a niezdolność pracownika do pracy musi trwać dalej.

Zgodnie z art. 92 § 1 pkt 1 k.p. wynagrodzenie za czas niezdolności do pracy przysługuje przez 33 dni, a w przypadku pracownika, który ukończył 50 rok życia przez 14 dni.

Okresy pobierania zasiłku chorobowego określa natomiast ustawa z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t. jedn. Dz. U. z 2016r., poz. 372). Zgodnie z art. 4 ust. 1 pkt 1 powołanej ustawy ubezpieczony (pracownik) nabywa prawo do zasiłku chorobowego po upływie 30 dni nieprzerwanego ubezpieczenia chorobowego jeżeli podlega obowiązkowo temu ubezpieczeniu, z możliwością zaliczenia do tego okresu poprzedniego okresu ubezpieczenia w warunkach określonych w art. 4 ust. 2 ustawy oraz z wyjątkami wyłączającymi wymóg pozostawania w ubezpieczeniu chorobowym przez co najmniej miesiąc (art. 4 ust. 3 w/w ustawy). W myśl natomiast przepisu art. 8 powołanej ustawy okres pobierania zasiłku wynosi do 182 dni, a w przypadku gruźlicy lub niezdolności do pracy w trakcie ciąży – do 270 dni. Istotnym jest również, że zgodnie z art. 9 ust. 2 w/w ustawy do okresu zasiłkowego wlicza się okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa między ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni.

Zakaz rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia w trybie art. 53 § 1 pkt 1b k.p. rozciąga się także na pierwsze trzy miesiące pobierania przez pracownika świadczenia rehabilitacyjnego w trybie art. 18 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

Należy jednak wyraźnie podkreślić na tle powołanej regulacji, iż kontynuacja ochrony po wyczerpaniu prawa do zasiłku chorobowego zależy od uzyskania przez pracownika prawa do świadczenia rehabilitacyjnego. Brak uzyskania prawa do świadczenia rehabilitacyjnego oznacza, iż okres ochronny ustanowiony w treści art. 53 § 1 pkt 1b k.p. kończy się wraz z końcem okresu pobierania przez pracownika zasiłku chorobowego.

Odnosząc powyższe regulacje do stanu faktycznego niniejszej sprawy podkreślenia w pierwszej kolejności wymaga, iż powódka w okresie od dnia 22.01.2014r. ponownie przebywała na zwolnieniu lekarskim, przy czym rozpoczęty z tym dniem okres zasiłkowy wynoszący 182 dni upłynął z dniem 25.07.2014r. Co istotniejsze decyzją z dnia 20.10.2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. odmówił powódce prawa do świadczenia rehabilitacyjnego.

Tym samym okres ochronny ustanowiony w treści art. 53 § 1 pkt 1b k.p. zakończył się w sytuacji powódki z dniem 25.07.2014r., przy czym jak wynika z zaświadczenia (...)

z dnia 23.07.2014r., w wyniku badania przeprowadzonego w dniu 23.07.2014r. lekarz medycyny – specjalista chirurg stwierdził niezdolność powódki do pracy w okresie od dnia 24.07.2014r. do dnia 01.08.2014r. Nadto z pisma ZUS z dnia 14.01.2015r. i zestawienia zaświadczeń wybranego ubezpieczonego z dnia 15.01.2015r. wynika, iż także na dalszy okres, tj. na okres od dnia 02.08.2014r. do dnia 07.11.2014r. i od dnia 10.11.2014r. do dnia 21.01.2015r. powódka otrzymała zaświadczenia lekarskie stwierdzające jej niezdolność do pracy.

Strona pozwana, w ocenie Sądu, miała zatem prawo rozwiązać z powódką z dniem 31.10.2014r. umowę o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia, na podstawie art. 53 § 1 pkt 1b k.p., tj. z powodu niezdolności powódki do pracy na skutek choroby trwającej dłużej niż łączny okres pobierania z tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku, bowiem w dniu tym powódka nie była w tzw. okresie ochronnym, w którym pracodawca nie mógłby rozwiązać z nią umowy.

Bezsprzecznym bowiem było, że rozwiązanie umowy o pracę z powódką przez pozwanego pracodawcę nastąpiło dopiero po upływie pobierania przez powódkę wynagrodzenia chorobowego a następnie zasiłku chorobowego z powodu choroby a powódka po zakończeniu tego okresu nadal była niezdolna do pracy (vide: zaświadczenie (...)

z dnia 23.07.2014r., pismo ZUS z dnia 14.01.2015r., zestawienie zaświadczeń wybranego ubezpieczonego z dnia 15.01.2015r.) i po tym okresie nie stawiała się do pracy.

Wprawdzie powódka wniosła odwołanie od decyzji organu rentowego z dnia 20.10.2014r. odmawiającej jej prawa do świadczenia rehabilitacyjnego jednak prawomocnym wyrokiem z dnia 15.06.2015r. w sprawie sygn. akt IV U 786/14, Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu, Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych odwołanie powódki (ubezpieczonej) oddalił.

W niniejszej sprawie, aby ustalić, czy powódka była objęta okresem ochronnym w momencie rozwiązania stosunku pracy tut. Sąd z uwagi na toczące się postępowanie sądowe w sprawie prawa powódki do świadczenia rehabilitacyjnego (sprawa sygn. akt IV U 786/14 z odwołania powódki od decyzji z dnia 20.10.2014r., którą Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. odmówił powódce prawa do świadczenia rehabilitacyjnego) zawiesił postępowanie w sprawie do czasu prawomocnego zakończenia postępowania w sprawie zawisłej przed tut. Sądem sygn. akt IV U 786/14. (por wyr. SN z 26.03.2009 r., II PK 245/08, teza druga, OSNP 2010, Nr 21–22, poz. 262).

Co istotniejsze w toku niniejszego postępowania Sąd uwzględnił również okoliczność, że, na skutek wniosku powódki, decyzją z dnia 16.09.2015r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. odmówił powódce (ubezpieczonej) prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 26.07.2014r. do dnia 31.10.2014r. wskazując w uzasadnieniu decyzji, iż w okresie od dnia 22.01.2014r. do dnia 16.06.2014r. i od dnia 20.06.2014r. do dnia 25.07.2014r. powódka wykorzystwała pełny okres zasiłkowy w wymiarze 182 dni jak również, że lekarz orzecznik uznał, iż brak jest podstaw do otwarcia nowego okresu zasiłkowego od dnia 20.06.2014r., gdyż jednostka chorobowa z powodu której orzeczono niezdolność do pracy od 20.06.2014r. wystąpiła w okresie wcześniejszej niezdolności do pracy trwającej do 16.06.2014r. tj. w związku z urazem z dnia 10.06.2014r. Jak wynika przy tym

z przeprowadzonych ustaleń faktycznych od w/w decyzji – której zakres rozstrzygnięcia był istotny dla ustalenia okresu ochronnego powódki w zakresie dopuszczalności rozwiązania stosunku pracy z przyczyn objętych dyspozycją art. 53 § 1 pkt 1b k.p. – powódka wniosła odwołanie, które objęte było postępowaniem przed Sądem Rejonowym dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu, Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie sygn. akt IV

U 737/15. W sprawie tej, jak wykazało przeprowadzone postępowanie dowodowe, wyrokiem z dnia 01.08.2016r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu, Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych odwołanie powódki (ubezpieczonej) oddalił, zaś wywiedziona od w/w wyroku apelacja powódki prawomocnym wyrokiem z dnia 10.11.2016r. Sądu Okręgowego we Wrocławiu VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych została oddalona.

Uwzględniając powyższe okoliczności uznać należało, że rozwiązanie umowy o pracę z powódką przez pozwanego pracodawcę nastąpiło dopiero po upływie pobierania przez powódkę wynagrodzenia chorobowego a następnie zasiłku chorobowego i w tym zakresie nie naruszało przepisu art. 53 § 1 pkt 1b k.p. w świetle oznaczonej w treści oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę przyczyny rozwiązania umowy odnoszącej się – jak wynika z jej redakcji – do powołanej regulacji prawnej.

Co istotniejsze oświadczenie o rozwiązaniu z powódką umowy o pracę było nie tylko uzasadnione w świetle oznaczonej przyczyny rozwiązania stosunku pracy ale i prawidłowe pod względem formalnym. Oświadczenie to złożone bowiem zostało powódce na piśmie z oznaczeniem przyczyny rozwiązania umowy i pouczeniem powódki o przysługującym jej prawie odwołania do sądu pracy.

Nie może przy tym budzić wątpliwości, iż pozwany pracodawca, który zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa skorzystał z możliwości rozwiązania stosunku pracy z powódką niezdolną do pracy z powodu choroby, nie naruszył w tym zakresie także zasad współzycia społecznego. Niezwłoczne rozwiązanie umowy o pracę z pracownikiem z przyczyn przez niego niezawinionych jest, tak samo jak zwolnienie z winy pracownika, prawem podmiotowym pracodawcy. Pracodawca nie może bowiem w nieskończoność utrzymywać z takim pracownikiem stosunku pracy, lecz musi być uprawniony do zwolnienia miejsca pracy, potrzebnego do zatrudnienia innego pracownika. Zgodnie z poglądem Sądu Najwyższego, wyrażonym w wyroku z dnia 5 października 2005r. (sygn. akt I PK 61/05), który to pogląd Sąd Rejonowy w całości podziela, nie narusza zasad współzycia społecznego pracodawca, który rozwiązuje umowę o pracę ze względu na brak dyspozycyjności pracownika, rozumianej jako możliwość liczenia na obecność pracownika w pracy w czasie na nią przeznaczonym. Przeciwnieństwem tak rozumianej dyspozycyjności są częste absencje pracownika spowodowane złym stanem zdrowia, jak również inne przypadki usprawiedliwionej nieobecności, które nie tylko powodują konieczność organizowania nagłych zastępstw, ale także nie pozwalają oczekiwać, że w razie potrzeby pracownik ten będzie mógł zastąpić innego pracownika.

W niniejszej sprawie nieobecność powódki w pracy w okresie od 22.01.2014r. poprzedzały wszak długie okresy jej niezdolności do pracy także w 2012 i 2013 roku, które choć niezawinione przez powódkę miały niewątpliwie negatywny wpływ na działalność jej pracodawcy skoro w tym okresie nie mógł liczyć na świadczenie pracy przez powódkę i jej dyspozycyjność na stanowisku pracy. Z poczynionych ustaleń fatycznych wynika bowiem, iż w 2012 roku powódka z uwagi na stan zdrowia była niezdolna do pracy w okresie od dnia 07.05.2012r. do dnia 14.05.2012r., od dnia 05.06.2012r. do dnia 11.06.2012r. i od dnia 15.06.2012r. do dnia 05.12.2012r. Z kolei w roku 2013 powódka była niezdolna do pracy w okresie od dnia 04.02.2013r. do dnia 04.08.2013r. a następnie, tj. na okres od dnia 05.08.2013r. do dnia 02.11.2013r. miała przyznane prawo do świadczenia rehabilitacyjnego.

Mając powyższe na uwadze rozwiązanie z powódką umowy o pracę uznać należało za uzasadnione i nie naruszające obowiązujących przepisów prawa.

Tym samym żądanie powódki na podstawie art. 56 § 1 k.p. o przywrócenie do pracy podlegało oddaleniu o czym Sąd orzekł w punkcie I wyroku.

Orzeczenie o kosztach postępowania, zawarte w punkcie II wyroku, Sąd oparł na treści przepisu art. 102 k.p.c. który w stanie faktycznym sprawy znajduje pełne uzasadnienie. Sąd zważył w tym zakresie, iż inicjując postępowanie sądowe powódka dochodziła roszczeń

z zakresu prawa pracy, które na tle stosunków roszczeniowych posiadają charakter specyficzny (por. orz. SN z dn. 5.12.1967 r. III PRN 78/67 OSNC 1968/11/185, orz. Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu III APz 135/92) pozostając w przekonaniu o zasadności swego żądania. Nie można przy tym uznać, w ocenie Sądu, iż powódka, dążąc do wyjaśnienia swoich żywotnych interesów w postępowaniu sądowym, wytoczyła powództwo niezasadnie czy też zbyt pochopnie skoro była przekonana o słuszności swojego powództwa. Pracownik nie tylko bowiem może ale i powinien żądać wyjaśnienia jego żywotnych interesów także

w postępowaniu sądowym choćby jego żądanie okazało się nieuzasadnione (por. postan. SN z dn. 27.04.1971 I Pz 17/71, OSNC 1971\12\22 wyrok SN z dn. 14.06.2005 r. V CK 719/04, Lex nr 152455). Nadto Sąd uwzględnił w tym zakresie sytuację majątkową powódki, która na skutek rozwiązania umowy o pracę utraciła niewątpliwie stałe źródło dochodów.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zawarte w punkcie III wyroku znajduje oparcie w art. 108 k.p.c. oraz art. 113 w zw. z art. 96 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 r., Nr 90, poz. 594). W toku postępowania powódka była zwolniona od obowiązku uiszczenia opłaty sądowej od pozwu na podstawie art. 96 ust. 1 pkt 4 powołanej ustawy. Żądanie pozwu podlegało w całości oddaleniu, w związku z czym nie budzi wątpliwości, iż powódka jest stroną, która - w rozumieniu art. 98 k.p.c. - proces przegrała, co winno uzasadniać obciążenie jej kosztami postępowania w zakresie opłaty sądowej. Z dyspozycji art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych wynika jednak, iż nie istnieją podstawy do obciążenia kosztami strony, zwolnionej od kosztów postępowania, która proces przegrała.

W związku z powyższym Sąd orzekł jak w pkt. III wyroku.